

ЕЙДРИЪН
МАККИНТИ
ВЕРИГАТА

Превод от английски език
Ирина Денева – Слав

Анишър

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Chain*

Copyright © 2019 by Adrian McKinty

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA.

All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2303-5

*Има известна мъдрост в приемането
на онази мрачна гледна точка,
която разглежда света като разновидност на ада.*

Артур Шопенхауер,
„Парерга и паралипомена“, 1851 г.

Не бива никога да късаме веригата.

Стиви Никс,
„Веригата“ (оригинален запис), 1976 г.

ПЪРВА ЧАСТ

ВСИЧКИ ИЗГУБЕНИ МОМИЧЕТА

1

Четвъртък, 7:55 ч.

Тя седи на автобусната спирка, проверява си лайковете в инстаграм и изобщо не забелязва мъжа с пистолета, докато той почти опира дулото в нея.

Може да хвърли раницата си и да хукне към мочурището. На тринайсет е, тялото ѝ е гъвкаво, а и познава всички блата и подвижни пясъци на остров Плъм. Във въздуха трепти сутрешна морска мъгла, а мъжът е едър и тромав, няма да му хареса да я гони.

Училищният автобус ще дойде точно в осем.

Всичко това минава през главата ѝ за секунда.

Мъжът стои точно пред нея. Лицето му е скрито зад черна ски маска, а пистолетът е насочен към гърдите ѝ. Дъхът ѝ секва и тя изпуска телефона си. Очевидно не е шега за Хелоуин. Вече е ноември. Хелоуин мина преди една седмица.

– Знаеш ли какво е това? – пита мъжът.

– Пистолет – отговаря Кайли.

– Пистолет, насочен към сърцето ти. Ако се развикаш или опиташ да се бориш, или да избягаш, ще те застрелям. Разбираш ли?

Тя кимва.

– Добре. Хубаво. Не се стряскай. Сложи тази превръзка на очите си. Действията на майка ти през следващите двама месеца ще определят дали ще живееш, или ще умреш. И когато... ако те пуснем, не искаме да можеш да ни разпознаеш.

Кайли връзва с треперещи ръце плътната, подплатена и еластична лента на очите си.

До нея спира кола. Отваря се врата.

– Влизай. Пази си главата – казва мъжът.

Тя с опипване влиза в колата. Вратата се затръшва зад нея. Мозъкът ѝ работи на високи обороти. Знае, че не е трябвало да влиза в колата. Точно така изчезват момичета. Точно така изчезват момичета всеки ден. Ако се качиш в колата, край. Ако се качиш в колата, си изгубена завинаги. Затова не се качваш в колата, а се обръщаш и бягаш, бягаш, бягаш. Но вече е твърде късно.

– Сложи ѝ колана – казва жена от предната седалка.

Кайли започва да плаче под превръзката.

Мъжът се намества на задната седалка до нея и закопчава колана ѝ.

– Моля те, опитай да се успокоиш, Кайли. Наистина не искаме да те нараняваме – казва той.

– Трябва да има грешка – казва тя. – Майка ми няма никакви пари. Новата ѝ работа започва чак...

– Кажй ѝ да не говори! – сопва се жената от предната седалка.

– Не става дума за пари, Кайли – казва мъжът. – Виж, просто не говори, става ли?

Колата потегля рязко, пръскайки пясък и чакъл. Ускорява бързо, шофьорът непрекъснато сменя скоростите.

Кайли слуша как колата минава по моста и прави гримаса, когато чува как училищният автобус минава покрай тях с астматично хриптене.

– Намали – казва мъжът.

Вратите се заключват автоматично и Кайли се ругае, задето е пропуснала такъв шанс. Можеше да откопчае колана, да отвори вратата и да се изтърколи навън. Обхваща я сляпа паника.

– Защо го правите? – проплаква.

– Какво да ѝ кажа? – пита мъжът.

– Нищо не ѝ казвай. Кажй ѝ да млъкне – отвърща жената.

– Трябва да млъчиш, Кайли – казва мъжът.

Колата се движи бързо – вероятно по улица „Уотър“, близо до Нюбърипорт. Кайли се насилва да диша дълбоко. Вдишване, издишване, вдишване, издишване, така както показват инструкторите по отпускане и съсредоточаване в училище. Знае, че за да остане жива, трябва да бъде наблюдателна и търпелива. Осмокласничка е, в програмата за напреднали. Всички казват, че е умна. Трябва да се успокои, да започне да забелязва нещата и да се възползва от възможностите, които ѝ се отворят.

Онова момиче в Австрия беше оцеляло, момичетата от Кливланд също. Освен това Кайли беше гледала интервю по „Добро утро, Америка“ с момичето мормон, отвлечено на четиринасет години. Всички те бяха оцелели. Бяха извадили късмет, но може би имаше и нещо друго, освен късмет.

Тя преглъща още една порция ужас, който почти я задавя.

После чува как колата се качва на моста към шосе №1 в Нюбърипорт. Ще прекосят река Меримак към Ню Хампшър.

– Намали – измърморва мъжът и шофьорът намалява за няколко минути, но после отново ускорява.

Кайли мисли за майка си. Тази сутрин тя пътува към Бостън, за да се види с онколога си. Горката ѝ майка, това ще...

– О, боже! – казва жената зад волана, внезапно обзета от ужас.

– Какво има? – пита мъжът.

– Току-що минахме покрай полицейска кола на междущатската граница.

– Няма нищо, мисля, че всичко е... не, о, боже, включил е свет-

лините – казва мъжът. – Ще те спре. Караше прекалено бързо! Трябва да спреш.

– Знам – отвърща жената.

– Всичко ще бъде наред. Надали някой е съобщил, че колата е открадната. От седмици стоеше на улицата в Бостън.

– Не колата е проблемът, *тя* е проблемът. Подай ми пистолета.

– Какво ще правиш?

– А какво можем да направим?

– Да поговорим с него и да си тръгнем – настоява мъжът.

– С отвлечено момиче със завързани очи на задната седалка?

– Тя няма да каже нищо. Нали, Кайли?

– Не, обещавам – изхленчва Кайли.

– Кажй ѝ да мълчи. Махни това от лицето ѝ и ѝ кажи да наведе глава и да гледа надолу – инструктира го жената.

– Затвори си очите. Нито дума – казва мъжът, сваля превръзката и навежда главата на Кайли.

Жената спира колата на банкетата и полицейската кола най-вероятно също спира зад нея. Жената явно наблюдава полицаия в огледалото за обратно виждане.

– Записва номера в бележника си. Сигурно го е проверил и по радиостанцията – казва тя.

– Няма страшно. Поговори с него. Всичко ще се оправи.

– Всички тези щатски полицаи, които дебнат по пътищата, имат камери на таблото, нали?

– Не знам.

– Сигурно търсят колата. И трима души в нея. Ще трябва да я скрием в плевнята. Може би за няколко години.

– Не бързай да се стряскаш. Сигурно просто ще те глоби за превишена скорост.

Кайли чува хрущеленето на ботушите на полицаия по чакъла, когато той излиза от колата си и тръгва към тях. Чува как жената

сваля прозореца.

– О, боже! – прошепва жената, докато чака.

Ботушите на полицаия спират да хрущят пред отворения прозорец.

– Проблем ли има, полицай? – пита жената.

– Госпожо, наясно ли сте с каква скорост се движехте? – пита полицаят.

– Не – отвърща тя.

– Радарът ми отчете 84 километра в час. Тук има ограничение от 40 километра заради училището. Вероятно не сте видели знаците.

– Не. Не знаех, че наблизо има училище.

– Има много знаци, госпожо.

– Съжалявам, просто не ги видях.

– Ще трябва да погледна ... – започва полицаят и спира.

Кайли знае, че гледа към нея. Цялата трепери.

– Господине, това дъщеря ви ли е до вас? – пита полицаят.

– Да – отговаря мъжът.

– Госпожице, бихте ли си вдигнали главата, моля?

Кайли вдига глава, но продължава да стиска очи. Още трепери. Полицаят е видял, че нещо не е наред. Минава половин секунда, докато полицаят, Кайли, жената и мъжът обмислят следващия си ход.

Жената простенва и в следващия миг се чува пистолетен изстрел.

2

Четвъртък 8:35 ч.

Предполага се, че става дума за рутинен преглед. Шестмесечният рутинен преглед, за да се уверят, че всичко е наред и че ракът на гърдата е все още в ремисия. Рейчъл каза на Кайли да не се притеснява, защото се чувства чудесно и всичко почти със сигурност е наред.

Тайно, разбира се, тя знае, че може би не всичко е наред. Срещата ѝ с лекаря е първоначално насрочена за вторника преди Деня на благодарността, но предишната седмица тя си пусна кръвни изследвания в лабораторията и когато доктор Рийд видя резултатите, каза на Рейчъл да дойде в четвъртък сутринта. Възможно най-рано. Доктор Рийд е сурова, спокойна и овладяна жена, по произход от Нова Скотия, и не е склонна да реагира пресилено на каквото и да е.

Рейчъл се опитва да не мисли за това, докато кара на юг по И-95.

Защо да се тревожи? Още нищо не знае. Може би доктор Рийд ще пътува за родното си място за Деня на благодарността и си е насрочила всички прегледи за по-ранен ден.

Рейчъл не се чувства болна. Всъщност от поне две години не

се е чувствала толкова добре. Известно време си мислеше, че е любимка на лошия късмет, но всичко това се промени. Разводът е зад гърба ѝ. Започна да си пише лекциите за курса по философия, който ще води от януари. Косата ѝ, опадала от химиотерапията, порасна, силите ѝ се върнаха и качва килограми. Психическата цена за всичко, случило се през последната година, е платена. Тя отново е организираната, спокойна жена, която работеше на две места, за да издържа Марти, докато завърши право, и да купи къщата на остров Плъм.

Само на трийсет и пет години е. Целият ѝ живот е пред нея.

Да чукнем на дърво – мисли си тя и почуква по зелената част на таблото, за която се надява, че е дървена, но подозира, че всъщност е от пластмаса. В тайнствения мрачен хаос на багажника на волвото, модел 240, има стар бастун от дъб, но е безсмислено да си рискува живота, за да се разтършува за него.

Телефонът ѝ казва, че часът е 8:36. Кайли сигурно е слязла от автобуса и сега върви през детската площадка със Стюарт. Тя взима телефона и праща на Кайли съобщение с глупавата шега, която пази за този момент цяла сутрин: „Как мислиш за немислимото?“

Когато след една минута все още няма отговор, Рейчъл ѝ го праща: „С глава“.

Отново никакъв отговор.

„Разбра ли го? От абсурдната серия е“ – пише Рейчъл.

Кайли я избягва нарочно. *Но* – казва си Рейчъл с широка усмивка – *на бас, че Стюарт се смее с глас*. Той винаги се смее на глупавите ѝ вицове.

Вече е 8:38 и движението по пътя става по-оживено.

Не иска да закъснява. Никога не закъснява. Може би е по-добре да слезе от междущатската магистрала и да поеме по шосе №1?

Канадците празнуват Деня на благодарността в друг ден, не в

третия четвъртък на ноември, спомня си тя. Доктор Рийд сигурно я е извикала, защото резултатите от кръвните изследвания не са добри. „Не“ – казва на глас и поклаща глава. Движи се напред. И дори ако все още има паспорт за царството на болните, няма да допусне това да я определя. Това е зад гърба ѝ, заедно със сервитьорската работа, карането за „Юбер“ и някога неустоимия чар на Марти.

Най-сетне използва пълния си потенциал. Сега е преподавател. Мисли за встъпителната си лекция. Може би Шопенхауер ще дойде в повече на студентите. Може би е по-добре да започне лекцията с вица за Сартр и сервитьорката в Дьо...

Телефонът ѝ звънва и я стряска.

Непознат номер, пише на екрана.

Тя вдига и включва високоговорителя.

– Ало?

– Две неща трябва да запомниш – казва глас, променен от модулатор. – Първо, не си първата и със сигурност няма да си последната. Второ, запомни, че не става дума за пари. Става дума за Веригата.

Това трябва да е някаква шега – казва една част от мозъка ѝ. Но други, по-дълбоко разположени, по-древни части от централния ѝ мозък започват да реагират по начин, който би могъл най-точно да се опише като животински ужас.

– Струва ми се, че сте сбъркали номера – казва тя.

Гласът продължава все така равно:

– След пет минути, Рейчъл, ще получиш най-важното телефонно обаждане в живота си. Ще трябва да отбиеш и да спреш. Ще трябва да си събереш ума. Ще получиш подробни инструкции. Няма да се преструвам, че ще ти бъде лесно. Следващите няколко дни ще бъдат много трудни, но Веригата ще ти помогне да ги преодолееш.

На Рейчъл ѝ е много студено. В устата си има вкус на стари

монети. Главата ѝ е олекнала.

– Ще трябва да се обадя на полицията или ...

– Без полиция. Никакви органи на реда. Ще се справиш, Рейчъл. Нямаше да бъдеш избрана, ако не вярвахме, че си типът човек, който няма да изгуби самообладание. Онова, което ще бъде поискано от теб, ще ти се стори невъзможно за момент, но всъщност ти си напълно способна да се справиш.

По гърба ѝ се плъзва невидимо късче лед. Бъдещето се процежда в настоящето. Едно ужасяващо бъдеще, което, изглежда, ще се разкрие напълно само след няколко минути.

– Кой сте вие? – пита тя.

– Моли се никога да не разбереш кои сме ние и на какво сме способни.

Разговорът прекъсва. Тя отново проверява номера, но той си остава скрит. Гласът обаче... Механично променен и равен. Уверен, вледеняващ, арогантен. Какво иска да каже собственикът му с думите, че ще получи най-важното обаждане в живота си? Тя поглежда в огледалото за обратно виждане, изкарва волвото от скоростната лента и минава в средната, в случай че някой наистина ѝ се обади след малко.

Започва да чопли нервно един конец, измъкнал се от червения ѝ пуловер, когато айфонът отново иззвънява.

Непознат номер.

Тя натиска зеления бутон на дисплея за приемане на разговора.

– Ало?

– Рейчъл О'Нийл? – пита глас.

Друг глас. На жена. Жена, която явно е много разстроена.

На Рейчъл ѝ идва да каже *Не*. Иска да избегне надвисналата катастрофа, като каже, че е започнала отново да използва моминското си име Рейчъл Клайн, но знае, че е безсмислено. Нищо от това, което каже или направи, няма да попречи на тази жена да

й съобщи, че се е случило най-лошото.

– Да – казва.

– Много съжалявам, Рейчъл, но имам ужасна новина. Имаш ли лист хартия и химикалка за инструкциите?

– Какво се е случило? – пита тя, вече наистина уплашена.

– Отвякохме дъщеря ти.

3

Четвъртък, 8:42 ч.

Небето пада върху нея. Небето пада. Не може да диша. Не иска да диша. Момиченцето ѝ. Не! Не е вярно! Никой не е отвлякъл Кайли! Тази жена не звучи като похитител. Това е лъжа!

– Кайли е на училище – казва Рейчъл.

– Не е. При мен е. Отвлякох я.

– Ти не може... Това е шега.

– Говоря напълно сериозно. Хванахме я на автобусната спирка. Пращам снимка.

На телефона пристига снимка на момиче с превръзка на очите, седнало на задната седалка на кола. Облечено е в черния пуловер и бежовото палто, с които Кайли излезе от къщи сутринта. Момичето има чипия, обсипан с лунички нос на Кайли и кафявата коса с червени кичури. Тя е, няма съмнение.

На Рейчъл ѝ прилявя. Всичко пред очите ѝ започва да плува. Тя пуска волана. Шофьорите наоколо започват да натискат клаксоните си, когато волвото излиза от лентата.

Жената още говори.

– Трябва да се успокоиш и да слушаш внимателно какво ще ти кажа. Трябва да направиш всичко точно така, както го нап

вих аз. Трябва да запишеш всички правила и да се придържаш стриктно към тях. Ако нарушиш правилата или се обадиш на полицията, ще те обвинят и ще обвинят мен. Дъщеря ти ще бъде убита и синът ми също ще бъде убит. Затова записвай всичко, което ще ти кажа.

Рейчъл разтърква очи. В главата си чува бучене, като от огромна вълна, която всеки момент ще се разбие върху нея. Ще я пръсне на парченца. Най-страшното нещо на света се случва наистина. *Вече* се е случило наистина.

– Искам да говоря с Кайли, кучко! – крясва тя, след което стисва волана, свива към най-дясната лента и после влиза в аварийната.

Натиска спирачката и изключва двигателя, докато другите шофьори наоколо натискат клаксони и я ругаят на висок глас.

– Кайли е добре засега.

– Ще се обадя в полицията! – вика Рейчъл.

– Не, няма. Трябва да се успокоиш, Рейчъл. Не бих те избрала, ако мислех, че си от онези, които лесно изпадат в паника. Прочух те. Знам за Харвард и за лечението на рака. Знам за новата ти работа. Ти си организиран човек и знам, че няма да прецакаш нещата. Защото, ако ги прецакаш, нещата са съвсем прости: Кайли ще умре и моето момче ще умре. А сега вземи лист хартия и записвай.

Рейчъл си поема дълбоко дъх и вади бележник от чантата си.

– Добре – казва.

– Сега си част от Веригата, Рейчъл. И двете сме част от нея. Веригата се защитава. Така че, първо, никаква полиция. Ако се срещнеш с полицай, хората, които управляват Веригата, ще разберат и ще ми кажат да убия Кайли и да намеря друга мишена и аз ще го направя. Те не се интересуват от теб или семейството ти. Интересува ги единствено сигурността на Веригата. Ясно ли е?

– Без полиция – казва Рейчъл замаяна.

– Второто нещо са телефоните с предплатен пакет. Ще се наложи да купиш няколко такива еднокдневки, които ще използваш само по веднъж за всичките си обаждания, както правя аз в момента. Ясно?

– Да.

– Трето, ще трябва да си свалиш търсачката Тор, която ще те вкара в Тъмната мрежа. Малко е сложно, но ще се справиш. В Тор вкарай името ИнфинитиПроджектс. Записваш ли?

– Да.

– ИнфинитиПроджектс е просто име на сайт. Не означава нищо, но на този сайт ще намериш акаунт за биткойни. Можеш да купиш биткойни от пет-шест места през Тор и да платиш с кредитна карта или банков превод. Трансферният номер за ИнфинитиПроджектс е две, две, осем, девет, седем, четири, четири. Веригата иска от теб двайсет и пет хиляди долара.

– Двайсет и пет хиляди? Но как ... ?

– Не ме интересува, Рейчъл. Лихвари, втора ипотека, ако трябва стани наемен убиец. Няма значение. Просто намери парите. Плащаш парите и първата част от задачата ти приключва. Втората е по-трудна.

– Каква е втората част? – тревожно пита Рейчъл.

– Наредиха ми да ти кажа, че не си нито първата, нито последната. Сега си част от Веригата, а това е процес, съществуващ от много години. Аз отвлякох дъщеря ти, за да освободят моя син. Той беше отвлечен от мъж и жена, които не познавам. Ти ще трябва да си избереш мишена и да отвлечеш някой от близките на този човек, за да замени дъщеря ти във Веригата.

– Какво! Ти, луда ...

– Слушай ме. Важно е. Трябва да отвлечеш някого, който да замени дъщеря ти във Веригата.

– Какви ги говориш?

– Трябва да си избереш мишена, да отвлечеш негов близък и

да го държиш заложник, докато мишената плати откупа и на свой ред отвлече някого. Ще трябва да предадеш същото съобщение, което ти предавам сега аз, на онзи, когото си избереш за мишена. Това, което ти причинявам, ти ще трябва да причиниш на следващия. Веднага, щом платиш и извършиш отвлечането, те ще освободят сина ми. Веднага, щом твоята мишена плати и отвлече някого, ще освободим дъщеря ти. Това е всичко. Така работи Веригата и ще работи вечно.

– Какво? Кого да избира? – пита Рейчъл, обзета от ужас.

– Някого, който няма да наруши правилата. Без полицаи, без политици, без журналисти – тези не стават. Някой, който ще отвлече човек, ще плати откупа и ще си държи езика зад зъбите, а Веригата ще продължи.

– Откъде знаеш, че ще направя всичко това?

– Ако не го направя, ще убия Кайли и ще започна отново с някой друг. Ако аз прецакам нещо, ще убият сина ми и след това мен. За нас нещата са стигнали твърде далеч. Ще ти го кажа съвсем ясно, Рейчъл: ще убия Кайли. Вече знам на какво съм способна.

– Моля те, не го прави. Пусни я, моля те, умолявам те. Като майка на майка ти се моля. Тя е чудесно дете. Само нея имам на този свят. Толкова я обичам.

– Точно на това разчитам. Разбра ли всичко, което ти казах дотук?

– Да.

– Дочуване, Рейчъл.

– Не! Чакай! – вика Рейчъл, но жената вече е затворила.

4

Четвъртък, 8:56 ч.

Рейчъл започва да трепери. Лошо ѝ е, гади ѝ се, вие ѝ се свят. Чувства се така, както се чувстваше в дните на химиотерапията, когато позволи на лекарите да вкарват отрова в тялото ѝ и да я изгарят с надеждата, че това ще я излекува.

Шумната върволица от коли вляво от волвото не спира, а тя седи, без да помръдне, като някой отдавна умрял изследовател на космоса, разбил се на чужда планета. Минават четирийсет и пет секунди, откакто жената затвори. Рейчъл има чувството, че са четирийсет и пет години. Телефонът извънхва и я стряска.

– Ало?

– Рейчъл?

– Да.

– Доктор Рийд е. Очаквахме те в девет, но още не си се записала на рецепцията долу.

– Закъснявам. Има задръстване – казва тя.

– Няма нищо. По това време на деня винаги е пълен ужас.

Кога да те очакваме?

– Какво? О... Днес няма да дойда. Не мога.

– Наистина ли? Лоша работа... Утре ще успееш ли?

– Не. Тази седмица няма да мога.
– Рейчъл, искам да се видим, за да поговорим за резултатите от кръвните ти изследвания.

– Трябва да тръгна – казва Рейчъл.
– Виж, не обичам да обсъждам тези неща по телефона, но в последните ти изследвания видяхме много високи нива на маркер СА 15-3. Наистина трябва да поговорим...

– Не мога да дойда. Дочуване, доктор Рийд – казва Рейчъл и затваря в мига, в който вижда мигащите светлини на полицейска кола в огледалото за обратно виждане.

Едър тъмнокоп масачузетски щатски полицаи излиза от колата си и тръгва към волвото. Тя седи напълно зашеметена, а сълзите засъхват по бузите ѝ. Полицаят почуква по стъклото и след миг колебание тя го сваля.

– Госпожо – започва той и вижда, че е плакала. – Госпожо, да нямате проблем с колата?

– Не. Съжалявам.
– Ами, госпожо, тази лента е само за аварийно спиране.
Каж ми – мисли си тя. – Разкажи ми всичко. Не, не мога, ще я убият, наистина ще я убият. Онази жена ще я убие.

– Знам, че не бива да спирам тук. Говорех с онколога си по телефона. Тя... Изглежда, ракът се е върнал.

Полицаят разбира. Кима бавно.

– Госпожо, мислите ли, че сте в състояние да продължите по пътя си?

– Да.
– Няма да ви пиша фиш, но ще ви помоля да продължите по пътя си, госпожо, ако обичате. Ще задържа колите, докато се влеете в лентата.

– Благодаря, полицаи.

Тя завърта ключа в стартера и старото волво с грохот се събужда за живот. Полицаят спира колите в дясната лента и тя из-

лиза от аварийната без проблеми. Кара два километра и половина до първия изход от магистралата и поема по отбивката. На юг е болницата, където може би могат да я излекуват, но това няма никакво значение. Да си върне Кайли е по-важно от слънцето, звездите и цялата вселена. Тя поема по И-95 на север, насилвайки волвото така, както не е било насилвано никога. Първо в дясната лента, после в средната, най-накрая в лявата, скоростната. Деветдесет километра в час, сто, сто и десет, сто и двайсет, сто и трийсет. Двигателят пищи, но единствената мисъл в главата на Рейчъл е: *Давай, давай, давай*. Единствената ѝ работа сега е на север. Да вземе заем от банката. Да купи телефоните. Да купи пистолет и всичко останало, което ще ѝ трябва, за да си върне Кайли.

5

Четвъртък, 9:01 ч.

Всичко се случва толкова бързо. Чу се изстрел и потеглиха. Колко дълго се движиха? Кайли губи представа за времето. Може би седем или осем минути, преди да свият по по-тесен път, по който караха доста дълго и накрая спряха. Жената я снима и излиза от колата, за да се обади по телефона. Може би на майка ѝ или баща ѝ. Кайли седи на задната седалка с мъжа. Той диша тежко, ругае под носа си и издава странни животински звуци, като скимтене. Застрелването на полицаия очевидно не е било част от плана и мъжът не успява да запази самообладание. Кайли чува, че жената се връща.

– Добре, готово. Майка ѝ разбра всичко и знае какво трябва да направи – казва тя. – Свали я в мазето, а аз ще скрия колата.

– Добре – покорно отвърща мъжът. – Трябва да излезеш от колата, Кайли. Ще ти отворя вратата.

– Къде отиваме? – пита Кайли.

– Подготвихме ти стая. Не се притеснявай – казва мъжът. – Много добре се справяш.

Тя усеща как мъжът се пресяга през нея и откопчава колана ѝ. Дъхът му е кисел и противен. Вратата до нея се отваря.

– Не сваляй превръзката. Насочила съм пистолет към теб – казва жената.

Кайли кимва.

– Е, какво чакаш? Мърдай! – добавя жената с пронизителен истеричен глас.

Кайли стъпва на земята и започва да се изправя.

– Пази си главата, моля те – казва мъжът.

Изправя се бавно и внимателно. Ослушва се за шума на коли от магистрала или други звуци, но не чува нищо. Нито коли, нито птици, нито вълните на Атлантика, разбиващи се в брега. Навлезли са доста навътре в сушата.

– Насам – казва мъжът. – Ще те хвана за ръката и ще те заведе в мазето. Не се опитвай да правиш нищо. Няма къде да избягаш, а и двамата сме готови да те застреляме. Ясно?

Тя кимва.

– Отговори му – нарежда жената.

– Няма да се опитам да правя нищо.

Чува дърпането на резе и отварянето на врата.

– Внимавай, стълбите са стари и малко стръмни – предупреждава я мъжът.

Кайли слиза бавно по дървените стълби, а мъжът я държи за лакътя. Когато стълбите свършват, тя усеща, че е стъпила върху бетон. Сърцето ѝ замира. Ако се намираха в пространството между пода и земята, като в нейната къща, под краката си щеше да усеща само пръст и пясък. През пръст и пясък човек може да си прокопае път. През бетон обаче не може да се копае.

Мъжът я превежда през помещението. Очевидно е мазе. Мазе на къща във вътрешността на щата, далече от всички.

Кайли мисли за майка си и усеща как в гърлото ѝ се надига стон. Горката ѝ майка! Трябваше скоро да започне нова работа. Животът ѝ тъкмо започна да се оправя след рака и развода. Не е честно.

– Седни тук – казва мъжът. – Седни хубаво. Сложили сме матрак на пода.

Кайли сяда на матрака, който, изглежда, е застан с чаршаф, върху който има спален чувал. Чува щракване, когато жената прави нова снимка.

– Добре, отивам в къщата, за да ѝ пратя това и да проверя Уикр. Моля се на Господ да не сме ги ядосали – казва тя.

– Не им казвай, че нещо се е случило. Кажим им, че всичко е минало по плана – съветва я мъжът.

– Знаем! – сопва се жената.

– Всичко ще се нареди – казва мъжът убедително.

Кайли чува как жената тича нагоре по дървените стълби и затваря вратата към мазето. Сега тя остава сама с мъжа и това я плаши. Може да ѝ направи какво ли не.

– Всичко е наред – казва той. – Вече можеш да си свалиш превръзката.

– Не искам да ти видя лицето – казва Кайли.

– Няма нищо, сложил съм си ски-маската.

Тя сваля превръзката. Мъжът стои наблизо с пистолета в ръка. Свалил си е палтото. Носи джинси, черен пуловер и мокасини, зацапани с кал и глина. Едър мъж на четирийсет или петдесет и няколко години.

Мазето е правоъгълно, приблизително шест на девет метра. На едната стена се виждат два малки квадратни прозореца, затрупани от листа. Бетонен под, матрак и електрическа лампа до него. Обзавели са я със спален чувал, кофа, тоалетна хартия, картонена кутия и две големи бутилки вода. С изключение на тези неща мазето е празно. До едната стена има стара чугунена печка, а в далечния ъгъл се вижда бойлер.

– Ще останеш тук следващите няколко дни. Докато майка ти плати откупа и свърши другото нещо. Ще се опитаме да ти създадем каквито удобства можем. Сигурно си много изплашена. Не

мога да си представя... – казва той и се задавя. – Не сме свикнали на това, Кайли. Не сме такива хора. Правим всичко това насила. Налага се да го разбереш.

– Защо ме отвлякохте?

– Майка ти ще ти обясни всичко, когато те върнем. Жена ми не иска да говоря за това.

– Ти се държиш по-мило от нея. Има ли някакъв начин да ме...?

– Не. Ние, боже, ще те убием, ако се опиташ да избягаш. Сериозно говоря. Знаеш на какво сме с... способни. Беше там. Чу какво стана. Горкият човек... О, боже! Сложи си това на лявата китка – казва той и ѝ подава чифт белезници. – Затегни я достатъчно, че да не можеш да я изхлузиш, но не чак толкова, че да ти претрие кожата... А така. Малко по-стегнато. Чакай да видя.

Той взима китката ѝ, проверява гривната на белезниците и я затяга още. После взима другата гривна, закопчава я към тежка метална верига и заключва веригата за чугунената печка с катинар.

– Имаш почти три метра верига, така че ще можеш да се движиш наоколо. Виждаш ли онова там, до стълбите? Това е камера. Ще те държим под око дори когато сме горе. Флуоресцентната лампа ще остане включена, за да виждаме какво правиш. Затова не прави опити да избягаш, става ли?

– Да.

– Имаш спален чувал и възглавница. В кашона има тоалетни принадлежности, още тоалетна хартия, бисквити и книги. Харесваш ли книгите за Хари Потър?

– Да.

– Там са всичките. Има и няколко по-стари неща. Хубави книги за момичета на твоята възраст. Знам със сигурност. Аз съм у... Хубави книги – довършва той.

Аз съм учител по английски? Това ли щеше да каже? – чуди се Кайли.

– Благодаря – казва.

Дръж се учтиво, Кайли – казва на себе си. – Дръж се като добро, изплашено, стреснато момиче, което няма да им създава проблеми.

Мъжът прикляква до матрака, без да сваля пистолета, насочен към нея.

– Тук сме насред гората. В края на частния ни път. Ако започнеш да крещиш, никой няма да те чуе. Имотът е голям и е заобиколен от гори. Но ако се разкрещиш, аз ще те видя и чуя през камерата и няма да рискувам. Ще се наложи да сляза тук и да ти запуша устата. А за да не можеш да я отпушиш, ще трябва да ти вържем ръцете зад гърба. Разбираш ли?

Кайли кимва.

– А сега си обърни джобовете и ми дай обувките си.

Тя обръща джобовете си. В тях и без това има само пари. Няма нито джобно ножче, нито телефон. Телефонът остана на черния път на острова. Мъжът се изправя и се олюлява за момент.

– Боже мили! – казва на себе си и преглъща мъчително.

Качва се по стълбите, клатейки глава, видимо изумен и невярващ на какво е способен. Когато вратата към мазето се затваря, Кайли ляга на матрака. Отново започва да плаче. Плаче дълго, после сяда и поглежда двете бутилки вода. Дали ще я отровят? Бутилките са запечатани, марка „Поланд Спринг“. Тя пие жадно и после се насилва да спре.

Ами ако мъжът не се върне? Ами ако се наложи водата да ѝ стигне за няколко дни или седмици? Тя поглежда в кашона. Вътре има две опаковки солени бисквити, един сникърс и кутия чипс „Прингълс“. Четка за зъби, паста, тоалетна хартия и петнайсетина книги. Има и скицник, два молива, мокри кърпички и карти за игра. С гръб към камерата, тя се опитва да отключи безезниците с единия молив, но след десет секунди се отказва. Трябва ѝ кламер или нещо подобно. Разглежда книгите. „Хари

Потър“, Дж.Д.Селинджър, Харпър Лий, Херман Мелвил, Джейн Остин. Да, мъжът сигурно е учител по английски. Отпива още една глътка вода, развива малко тоалетна хартия и избърсва сълзите от лицето си. Ляга на матрака. Студено е. Влиза в спалния чувал и се сгушва в него така, че камерата да не може да я вижда. Тук се чувства по-сигурно. Ако не могат да я видят, все е нещо. Трик, който знае от Дафи Дък. Ако не те виждам, значи не съществуващ.

Истината ли говореха, когато казаха, че не искат да я наранят? Хората вярват на други хора до момента, в който тези други хора не демонстрират точно колко зли могат да бъдат. Но това вече го бяха направили, нали? Онзи полицай. Сигурно беше умрял или умираше. О, боже! При спомена за изстрела ѝ идва да изкрещи. Да крещи, докато някой не дойде да ѝ помогне.

Помогнете, помогнете, помогнете! – устните ѝ оформят думите, но глас не излиза. – *О, боже, Кайли, как можа да се случи това? Това, за което си предупредена: не влизай в колата на непознати. Никога не влизай в кола с непознати.* Момичета изчезват непрекъснато и когато изчезнат, почти никога не се появяват отново. Но понякога се връщат. Има много, изчезнали завинаги, но не всички изгубени момичета остават изгубени. Понякога се връщат у дома. Елизабет Сمارт, така се казваше момичето мормон. В онова интервю изглеждаше толкова достойно, толкова спокойно. Беше казала, че в такива ситуации винаги има надежда. Нейната вяра ѝ давала надежда. Но Кайли няма вяра, което очевидно е по вина на глупавите ѝ родители. Толкова е тясно тук. Бута спалния чувал надолу, поема си дъх няколко пъти на пресекулки и отново оглежда помещението. Наистина ли я наблюдават?

Отначало със сигурност ще я наблюдават. Но в три през нощта? Може би ще успее да помести печката. Може би някъде има стар пирон, който може да използва, за да отключи белезниците. Ще чака. Ще се успокои и ще чака. Тя надниква в кашона и из-

важда скицника.

Помогнете ми, държат ме в плен в мазето – написва, но няма на кого да даде бележката.

Откъсва листа и го смачква. Започва да рисува. Рисува тавана на гробницата на Сененмут от книгата за Египет. Това започва да я успокоява. Рисува луната и звездите. Древните египтяни са вярвали, че отвъдното е сред звездите. Но живот в отвъдното няма, нали? Баба ѝ вярва в живота след смъртта, но е единствена. Няма логика, нали? Ако някой те убие, умираш и толкова. И може би след стотина години ще открият тялото ти в гората и никой няма да си спомня коя си била и кога си изчезнала. Заличена си от историята като рисунка на онази детска играчка с екрана, от който всичко нарисувано изчезва с едно движение на ръката.

– Мамо – прошепва тя, – помогни ми. Моля те, мамо, помогни ми!

Но знае, че помощ няма да дойде.

ЗА АВТОРА

Ейдриън Маккинти е ирландски писател на криминални романи и критик, носител на наградата „Едгар“, една от изгряващите звезди на международната криминална литературна сцена. Два пъти е печелил наградата „Нед Кели“ и по веднъж наградата „Бари“, наградата „Оди“ и наградата „Антъни“. Романите му за детектив Шон Дъфи са били обявявани за най-добри криминални романи на годината от няколко вестника и организации по света, включително „Таймс“, Американската библиотечна асоциация, „Дейли Мейл“, „Бостън Глоуб“ и „Айриш Таймс“.

Ейдриън е роден и израснал в Белфаст, Северна Ирландия. Завършил е философия в Оксфорд и по-късно се преместил в Съединените щати, за да преподава английски на гимназиално ниво. В момента живее в Ню Йорк.

Посетете уебсайта му adrianmckinty.blogspot.com или го последвайте в твитър на [@adrianmckinty](https://twitter.com/adrianmckinty).